

Η εκκλησία της εικόνας της Θεοτόκου Δεομένης. Διεύθυνση: περιφέρεια του Μπέλγκοροντ, τοποθεσία Ζούκοβο. Η εκκλησία της εικόνας της Θεοτόκου Δεομένης είναι ορθόδοξος ναός της εκκλησιαστικής επαρχίας του Μπέλγκοροντ και Στάρι Οσκόλ της μητρόπολης του Μπελγκοροντ. Χτίστηκε από κόκκινα τούβλα στο χωριό Ζούκοβο. Στο «Ενημερωτικό βιβλίο για τις εκκλησίες, ενορίες και τον κλήρο της επαρχίας του Κουρσκ» του 1908 το 1780 αναφέρεται ως έτος αποπεράτωσης της κατασκευής της. Στο κεφαλαιώδες έργο «Κατάλογος των οικισμών της Ρωσικής αυτοκρατορίας που συντάσσεται και εκδίδεται από την Κεντρική στατιστική επιτροπή του Υπουργείου Εσωτερικών» του 1859 αναφέρεται ότι στο χωριό Ζούκοβο στον ποταμό Γκεράσιμ υπήρχαν 70 αυλές και ζούσαν 341 άντρες και 420 γυναίκες και υπήρχε μια ορθόδοξη εκκλησία. Στα αρχεία της περιφέρειας του Μπέλγκοροντ φυλάσσονται εγγραφές που αναφέρονται στις πράξεις που τελέστηκαν στην εκκλησία της Παναγίας Δεομένης του χωριού Ζούκοβο από το 1810 έως το 1914. Είναι μια επιπρόσθετη απόδειξη του ότι ο ναός αυτός ήδη λειτουργούσε με επιτυχία στα τέλη του 18ου – αρχές του 19ου αι. Έως τις αρχές της δεκαετίας του 1930 ο ναός βρισκόταν σε ικανοποιητική κατάσταση και οι ακολουθίες τελούνταν τακτικά. Το 1938 οι τοπικές αρχές παρακάλεσαν την κοινότητα των πιστών του Ζούκοβο να τους νοικιάσει μισό ναό για την αποθήκευση του σιταριού. Και στη συνέχεια έδωξαν εντελώς τους πιστούς από την εκκλησία. Ωστόσο η κοινότητα άρχισε να διεκδικεί τα δικαιώματά της. Μετά την προσφυγή που έκαναν οι κάτοικοι στη Μόσχα ο ναός επιστράφηκε στην κοινότητα. Στις 4 Ιουλίου του 1940 ο ναός εντάσσεται στον κατάλογο των εκκλησιών που έπρεπε να κλείσουν. Ωστόσο δεν πρόλαβε να κλείσει εξαιτίας του πολέμου. Κατά την διάρκεια του πολέμου ο ναός έπαθε ζημιά από τους πυροβολισμούς, ωστόσο πολύ μεγαλύτερη ζημιά του έκαναν οι κλέφτες. Μετά την απελευθέρωση του χωριού από τον εχθρό τον Δεκέμβριο του 1943 εφημέριος του ναού στο Ζούκοβο ήταν ο πατέρας Αλεξάντρ Γκεράσιμοφ. Οι πιστοί παρατηρούσαν: «Η εκκλησία είναι κατεστραμμένη, δεν υπάρχουν παράθυρα, δεν υπάρχει δάπεδο και εικονοστάσι, δεν υπάρχουν ούτε εκκλησιαστικά σκεύη και εκκλησιαστικά βιβλία». Ωστόσο άρχισε η αποκατάσταση του ναού, παρ' όλες τις δυσκολίες της μεταπολεμικής περιόδου,. Οι άνθρωποι απέκτησαν ψυχική ηρεμία. Τελευταίος εφημέριος της εκκλησίας ήταν ο πρωθιερέας Βλαντίμιρ Όττ. Ο ιερέας Β.Ρούσιν στο βιβλίο του θυμάται ότι ο εφημέριος κατάλαβε αμέσως ότι η εκκλησία έπρεπε να ξαναχτιστεί και ανέλαβε πρόθυμα αυτό το έργο. Επισκευάστηκαν οι εξωτερικοί τοίχοι και η στέγη του ναού. Σύμφωνα με το σχέδιο έπρεπε να βυθιστεί στο νερό ολόκληρη η περιοχή όπου βρισκόταν το χωριό Ζούκοβο. Το 1961 η εκκλησιαστική ενορία στο χωριό καταργήθηκε και μερικά χρόνια μετά εξαφανίστηκε και το ίδιο το χωριό. Οι κάτοικοι του χωριού αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τον τόπο τους. Αλλά και πάλι πολλά πράγματα αλλάζουν στη ζωή. Εξαιτίας της χρήσης των καινούργιων τεχνολογιών δεν υπήρχε πλέον ανάγκη από μια μεγάλη τεχνητή λίμνη. Ωστόσο το χωριό δεν υπήρχε πλέον, έχει μείνει μόνο ο ναός. Είναι δύσκολο να τον πει κανείς εγκαταλελειμμένο. Είναι μισογκρεμισμένος, βρίσκεται μακριά από τον δρόμο και τους οικισμούς. Καταστρέφεται από τον ήλιο, τον αέρα και το νερό. Καμιά φορά όμως από δώ περνούν άνθρωποι για να γνωρίσουν τις πηγές της πνευματικότητας και της ιστορίας τους.

This is the church of the icon of Virgin Mary Praying in the region of Belgorod in location Zhukova. The church of the icon of Virgin Mary Praying is an Orthodox church of the ecclesiastical province of Belgorod and Stary Oskol in the Belgorod diocese. It was built of red bricks in the village Zhukova. In "Information book for churches, parishes and clergy of the Kursk province" of 1908 in 1780 referred to as the year of completion of construction. In the crucial task "List of settlements of the Russian Empire prepared and issued by the Ministry of Interior Central Statistical Committee" of 1859 states that the village Zhukova River Gkerasim were 70 yards and lived 341 men and 420 women, and there was an Orthodox church. In the region of Belgorod some files stored records referred to acts committed in the Virgin church Praying village Zhukova from 1810 to 1914. It is an additional proof that the church is already operating successfully in the late 18th - early 19th century. By the early 1930s the church was in a satisfactory condition and ceremonies were held regularly. In 1938 local authorities asked from the community of faithful in Zhukova to rent the half their temple for storing wheat. However, the community began to assert their rights. Following the appeal made by residents in Moscow, the church was returned to the community. On July 4, 1940, the church is part of the list of churches that had to be closed. But he did not close because of the war. During the war the church was damaged by gunfire, but much more damage was made from the thieves. After the liberation of the village from the enemy in December 1943 rector of the church in Zhukova was the father Alexander

Gerasimov. The faithful observed: "The church is damaged, there are no windows, and there are no floor and shrine, there are neither sacred vessels and nor sacred books." However, the restoration of the temple began, despite all the difficulties of the postwar period. The people gained peace of mind. Last vicar of the church was Archpriest Vladimir Ott. The priest V. Rousin in his book recalls that the vicar immediately realized that the church had to be rebuilt and willingly undertook this project. At that time they repaired the exterior walls and roof of the church. According to the plan had to submerge the entire area where there was the village Zhukova. In 1961 the parish church in the village was abolished and a few years later disappeared and the village itself. The villagers were forced to leave their homes. But still many things change in life. Because of the use of new technologies was no longer in need of a large artificial lake. However, the village no longer existed, has just left the church. It is difficult to say the one abandoned. It is ruined, located away from the road and settlements. It is destroyed by the sun, wind and water. But sometimes people go from here to get to know the sources of spirituality and history.

Церковь иконы Божией Матери "Знамение" Адрес: Россия Белгородская область, Старооскольский район, урочище Жуково Церковь иконы Божией Матери "Знамение" - православный храм Белгородской и Старооскольской епархии Белгородской митрополии. Построен из красного кирпича в селе Жуково Старооскольского уезда, Курской губернии. В книге "Справочная книга о церквях, приходах и причтах Курской епархии за 1908 г." указана дата завершения строительства 1780 год. В капитальном труде «Списки населённых мест Российской империи, составленные и издаваемые Центральным статистическим комитетом Министерства внутренних дел» 1859 года говорится, что в селе Жуково при реке Герасим находилось 70 дворов и жили в нём 341 мужчина и 420 женщин, была православная церковь. В фонде архива Белгородской области в сведении "1790-1925 Церкви Старооскольского уезда Курской губернии" Ф-139 опись №1 содержатся архивы метрических записей с 1810 по 1914 год Знаменской церкви села Жуково. Это дополнительное свидетельство того, что данный храм уже успешно действовал в конце 1700 вначале 1800 годов. До начала 1930 годов храм содержался в удовлетворительном состоянии в нем исправно проходили службы. В 1938 г. местные власти попросили в аренду у общины верующих в Жуково полхрама для хранения зерна. А потом и вовсе изгнали верующих из церкви. Но община стала отстаивать свои права на храм. После обращения в Москву храм был возвращен общине. 4 июля 1940 года храм попадает в список о закрытии церквей. Но закрыть не успели, так как началась война. Храм во время войны пострадал из-за обстрелов, но куда больший урон нанесли мародеры. После освобождения села от врага в декабре 1943 года настоятелем храма в Жуково был отец Александр Герасимов. Верующие отмечали - "церковь разрушена, нет окон, нет пола и иконостаса, а так же нет церковной утвари, церковных книг». Но несмотря на все тяготы послевоенного времени церковь стали восстанавливать. Люди обрели душевное спокойствие. Последним настоятелем церкви был протоирей Владимир Отт. Священник В. Русин в своей книге вспоминает, что настоятель с первого взгляда понял, что церковь нужно реставрировать и с готовностью взялся за дело. Был выполнен ремонт наружных стен и крыш храма. Мир переменчив, для строящегося металлургического комплекса нужна была вода. В 1960-1970 годах началось строительство Старооскольского водохранилища. Согласно проекта территория, где было расположено село Жуково, подлежала затоплению. В 1961 году церковный приход в селе ликвидировали, а через несколько лет – и само Жуково. Жители села были вынуждены покинуть обжитое место. Но в жизни многое меняется. Применение новых технологии производства убрало потребность в большом водохранилище. Но села уже не было, остался только одинокий храм. При этом храм назвать заброшенным сложно. Он полуразрушен, стоит далеко от дороги и населённых пунктов. Солнце, ветер, вода разрушают его. Но люди время от времени заезжают сюда, чтобы прикоснуться к истокам духовности и своей истории.